

La Comédiathèque

Oud en nieuw in het mortuarium

Jean-Pierre Martinez

comediatheque.net

Oud en nieuw in het mortuarium

Jean-Pierre Martinez

Nederlandse vertaling en bewerking door de auteur

Op oudejaarsavond heeft een man nachtdienst in het mortuarium van een ziekenhuis. Een uur voor middernacht staat er ineens een vrouw voor hem, slechts gehuld in een laken. Ze weet niet wie ze is en ook niet waar ze vandaan komt. En zo verandert een oudjaarsavond in het mortuarium die dodelijk saai leek te worden, in een nacht vol verrassingen... Een zwarte romantische komedie vol lijkenladen, absurde wendingen en galgenhumor.

Personages

Man
Vrouw

Opvoeringsrechten

Voor iedere openbare opvoering van dit toneelstuk, zowel door een amateurgezelschap als door een professioneel gezelschap, is voorafgaande toestemming vereist.

Jean-Pierre Martinez is een Franse auteur en lid van de Franse SACD (Société des Auteurs et Compositeurs Dramatiques).

Nederland

In Nederland worden zijn opvoeringsrechten rechtstreeks door de SACD beheerd. Amateurgezelschappen en professionele gezelschappen dienen voor toestemming en informatie over de opvoeringsrechten contact op te nemen met de internationale afdeling van de SACD:

international@sacd.fr

België / Vlaanderen

In België worden zijn opvoeringsrechten beheerd door SACD België.

Amateurgezelschappen kunnen hun aanvraag voor opvoeringsrechten rechtstreeks online indienen via de website van SACD België:

www.sacd.be/nl

Professionele gezelschappen dienen rechtstreeks contact op te nemen met SACD België:

theatre@sacd.be

Bij problemen met een online aanvraag kunnen amateurgezelschappen eveneens via dit e-mailadres contact opnemen met SACD België.

Voor alle andere vragen kunt u rechtstreeks contact opnemen met de auteur via dit contactformulier :

[CONTACTFORMULIER](#)

Een sober vertrek met alleen een bureau en twee stoelen. Op het bureau staan een stokoude computer en een ouderwetse telefoon. Boven het bureau hangt een bord: «Mortuarium – Ontvangst ». Naast het bureau staat een karig versierde kerstboom. Een man zit achter het bureau te slapen. De telefoon gaat. Hij schrikt wakker.

Man – Mortuarium, goedenavond. Mam, ben jij het? Nee, nee, ik... ik was aan het werk. Nee hoor, ik ben geen kalkoen aan het aansnijden... En ik ben ook niet van plan om voor nieuwjaarsdag werk mee naar huis te nemen... Luister, het is voorlopig vrij rustig. Mijn bureaus zijn niet bepaald luidruchtig. Ja, ik weet het, ik was ook liever bij jullie geweest met oud en nieuw, maar wat doe je eraan... Ik heb weer dienst. Net als met kerst, ja. Dat ik de enige vrijgezel verpleegkundige op de afdeling ben, heeft niet alleen voordelen. Ze denken zeker dat ik tijdens de feestdagen toch niets beters te doen heb... Ja mam, je hebt het al gezegd: als ik wil, ken jij genoeg keurige jonge vrouwen die je aan me kunt voorstellen. Ik weet het, een mortuarium is de ideale plek om weduwen te ontmoeten, maar vlak nadat ze het lichaam van hun man hebben geïdentificeerd is niet het beste moment om te vragen of ze iets willen drinken... En ik ga ook niet trouwen alleen om met oud en nieuw geen nachtdienst meer te hoeven draaien! *(Er klinkt een donderslag. Even wordt het donker, een bliksemflits, dan komt het licht terug.)* Ja, het onweert hier flink. We zitten trouwens bijna vol... Straks moeten we mensen weigeren. Rond de feestdagen is het bij ons altijd druk. Zeker met slecht weer... Mensen drinken zich klem. Ze stikken in een oliebol, een stukje zalm of een kalkoenbotje. Of ze steken hun partner neer met het gourmetmes nadat ze die in de armen van hun beste vriend hebben betrapt. Of ze vallen van het balkon terwijl ze een lichtsnoer proberen vast te maken. Of ze rijden op weg naar huis tegen een boom... Kortom, het einde van het jaar is bij ons vaak een topperiode. Ja mam, ik heb het eten dat je voor me hebt klaargemaakt bij me. Koude hapjes, ja... eens wat anders. Natuurlijk denk ik ook aan jullie. En ja, ik zal oppassen dat ik niet in een visgraat stik. Goed, ik moet ophangen, mam. Ik hou ook van jullie. We bellen nog. Doe!

Hij legt de hoorn neer. Hij trekt een lade open, maakt een lijntje coke klaar en snuift het op.

Man – Zo... Daar wordt een dode nog wakker van.

Weer een donderslag. Het licht valt opnieuw uit, maar nu blijft het donker. Nieuwe bliksemflitsen.

Man – Verdomme... Als de stroom niet snel terugkomt, gaat de koeling eraan en kunnen we de hele voorraad weggooiden. De stoppen zijn zeker doorgeslagen. Waar zit die meterkast ook alweer? Als ik nou eerst die zaklamp kon vinden...

In het donker tast hij zijn weg naar buiten. Onheilspellende muziek. Nog steeds in het halfdonker komt een vrouw op, gewikkeld in een laken als in een lijkwade. Ze is gedesoriënteerd. Ze loopt een rondje over het toneel en gaat dan achter het bureau zitten op de stoel van de man. Hij komt terug met een brandende zaklamp, maar ziet haar nog niet.

Man – Wat een nachtmerrie... Waar zit die klotemeterkast nou...? Dit meen je niet... Straks slaan bij mij de stoppen ook nog door. *(Hij loopt eveneens een rondje zonder haar te zien en verdwijnt even in de coulissen.)* Ah, daar! Ja hoor, de hoofdschakelaar is eruit. Gelukkig. Gewoon terugzetten... *(Het licht springt aan.)* En er was licht!

Hij komt tevreden terug, maar bevriest wanneer hij de spookachtige vrouw op zijn stoel ziet zitten. Hij schrikt.

Man – Wat doet u hier in vredesnaam? Bent u gek geworden? Ik kreeg bijna een hartstilstand.

Vrouw – Het spijt me echt...

Man – Doodgaan in een mortuarium op oudejaarsavond... dat zou wel een heel lullige dood zijn.

Vrouw – Een mortuarium...?

Man – Wat hebt u in hemelsnaam aan? Komt u uit bed?

Ze lijkt nu pas te merken dat ze alleen een laken om zich heen heeft.

Vrouw – O ja... U hebt gelijk...

Man – Bent u verkleed als geest? Op weg naar een kostuumfeest?

Vrouw – Ik geloof het niet...

Man – Maar wie bent u eigenlijk?

Vrouw – Ik... ik weet het niet...

Man – U weet het niet?

Vrouw – Nee. Geen idee.

Man – Hoe dan ook, u hoort hier niet. Ik wil dat u weggaat.

Vrouw – Weg? Waarheen?

Man – Waarheen? Geen idee. Ga terug naar waar u vandaan komt, dat lijkt me een goed begin.

Vrouw – Dat zou ik graag doen, maar... ik weet niet waar ik vandaan kom.

Man – U weet niet wie u bent, niet waar u vandaan komt... Maar u weet toch wel waar u bent?

Vrouw – Nee. Waar zijn we?

Man – Bij de ontvangst van het mortuarium, mevrouw. *(Hij wijst naar het bord.)* Kijk, het staat daar. Als u de Spoedeisende Hulp zoekt, zit u op de verkeerde verdieping.

Vrouw – De Spoedeisende Hulp? Nee, die zoek ik niet.

Man – U maakt niet echt een nuchtere indruk... Hebt u te veel gedronken? Het is nog niet eens elf uur. Normaal zien we mensen in uw toestand pas rond zes uur 's ochtends, na oud en nieuw.

Vrouw – O... is het oudejaarsavond?

Man – Hoe dan ook, u kunt hier niet blijven.

Vrouw – Ik heb dorst.

Man – Ja... U bent zo bleek als een lijk. Gaat het wel?

Vrouw – Het gaat... maar ik heb dorst.

Man – Ik haal een glas water voor u en daarna gaat u weg. Maar tot ik terug ben blijft u hier, begrepen? Dit is een beetje het huis van Blauwbaard. Sommige deuren... en sommige laden... kunt u beter dichtlaten.

Vrouw – Hebt u een spiegel?

Man – Een spiegel?

Vrouw – Ja.

Man – Er moet hier ergens eentje liggen. *(Hij opent een paar laden.)* Vroeger hield men in mortuaria een spiegel voor iemands mond om te controleren of die echt niet meer ademde. We gebruiken dat trucje soms nog wel eens...

Uit de laatste lade haalt hij een spiegel en geeft die aan haar.

Vrouw – Dank u.

Man – Maar voordat u zich gaat opmaken, zou ik eerst eens wat kleren aantrekken.

Hij gaat weg. Ze bekijkt zichzelf in de spiegel en lijkt zichzelf niet te herkennen. Verbijsterd staat ze op en loopt weer rond. De telefoon gaat. Ze neemt op.

Vrouw – Hallo...? Goedenavond mevrouw... Ja hoor, u hebt het juiste nummer. Dit is... *(ze kijkt naar het bord boven het bureau)* het mortuarium. Nee, ik ben niet de verpleegkundige die dienst heeft... Tenminste, dat denk ik niet. Uw zoon? Geen idee. Hij is net even weg. Goed, ik zal het zeggen. Ja, voor u ook een gelukkig nieuwjaar. Dag mevrouw.

Ze hangt op. Hij komt terug met een glas water en geeft het aan haar.

Man – Alstublieft.

Vrouw – Dank u.

Ze drinkt het glas in één teug leeg. Hij bekijkt haar bezorgd en blijft op zijn hoede.

Man – Beter?

Vrouw – Ja... *(Ze kijkt hem aan.)* En met u?

Man – Met mij?

Vrouw – U ziet er zelf ook een beetje van slag uit.

Man – Nee hoor, prima...

Vrouw – O ja, de telefoon ging.

Man – En?

Vrouw – U moet uw moeder terugbellen.

Man – U hebt opgenomen?

Vrouw – Ja... Had dat niet gemoeten? Sorry. De telefoon ging... Ik nam op. Een reflex.

Man – U bent hier in het mortuarium. U hoort hier niet de telefoon op te nemen.

Vrouw – Het was uw moeder...

Man – Dat begreep ik.

Vrouw – U bent nogal... gespannen. Wat is er?

Man – U verschijnt midden in een onweersbui, in het donker, alleen in een laken... We zijn in een mortuarium... en u vraagt mij wat er aan de hand is?

Vrouw – Ik ben helemaal in de war...

Man – Dat kunt u wel zeggen.

Vrouw – Misschien kan ik beter gaan.

Ze wil weggaan. Hij houdt haar tegen.

Man – Wacht... Sorry. U hebt gelijk. Ik moet niet zo tegen u uitvallen.

Vrouw – Ik weet niet wat er met me aan de hand is... *(Ze ziet zijn aarzelende blik.)* U wilt me iets vertellen, hè?

Man – Ja... Alleen is het nogal lastig om te zeggen.

Vrouw – Zegt u het maar.

Man – Toen ik dat glas water ging halen, liep ik door de koelruimte... Ik bedoel, de ruimte waar we de...

Vrouw – En?

Man – Een van de laden staat open. Nummer 99. En die is leeg.

Vrouw – Leeg...

Man – Leeg. *(Een stilte.)* U bent toevallig niet uit die lade gekomen?

Stilte.

Vrouw – U bedoelt... dat ik dood zou zijn?

Man – Ik weet het niet. Het is maar een hypothese. Er is een lichaam verdwenen... meteen daarna duikt u op... in een laken. U herinnert zich niets. Verplaats u eens in mij.

Vrouw – Op dit moment zou ik liever in uw plaats zijn dan in de mijne, geloof me.

Man – Ja, natuurlijk.

Vrouw – Dus ik zou dood zijn geweest... en weer tot leven zijn gekomen?

Man – Ik probeer het te begrijpen.

Vrouw – Denkt u dat dat kan?

Man – Theoretisch niet.

Vrouw – Is het ooit gebeurd?

Man – Voor zover ik weet alleen in de Bijbel. Maar goed, wat weet ik ervan? Je maakt van alles mee. Alleen... hier heb ik dit nog nooit gezien.

Vrouw – Weet u dat zeker?

Man – Geloof me, ik heb er hier heel wat naar binnen zien komen. Niemand liep daarna op eigen benen weer naar buiten.

Vrouw – Dus?

Man – Nee... Dit kan het niet zijn.

Vrouw – Maar...?

Man – Maar ik mis nog steeds de klant uit lade 99.

Vrouw – Kent u ze allemaal?

Man – Wie?

Vrouw – Uw... klanten.

Man – Niet persoonlijk. Maar als het rustig is, kijk ik weleens in hun dossiers. Soms krijgen we hier ook bekende Nederlanders, weet u.

Vrouw – Ja... vroeg of laat belandt iedereen in een mortuarium.

Man – Alleen vertrekken ze meestal niet naar een andere bestemming dan het crematorium of de begraafplaats.

Een stilte.

Vrouw – En als er nog meer doden wakker worden?

Man – U hebt er echt alles voor over om mijn oudejaarsavond te verpesten. Dit is toch geen grap?

Vrouw – Een grap?

Man – In een ziekenhuis zijn ze dol op macabere grappen. Vooral arts-assistenten en coassistenten. Ik geef toe: dit zou een hele goeie zijn... als het een grap was.

Vrouw – Het is geen grap, dat verzeker ik u. (*Een stilte.*) Gelooft u in geesten?

Man – Als ik daarin geloofde, denkt u dan echt dat ik dit werk zou doen? Voor zover je kunt zeggen dat ik ervoor gekozen heb. Het is nou ook weer niet mijn roeping.

Vrouw – Misschien ben ik dan... een levende dode. Een zombie.

Man – Een levende dode of een zombie... ik weet niet welke optie me meer geruststelt.

Vrouw – Wees niet bang. Ik wil u niets doen. Ik heb juist hulp nodig.

Man – Afgezien van dat laken ziet u er niet erg spookachtig uit. *(Hij komt dichterbij.)* Mag ik?

Hij pakt haar hand. Ze trekt even terug.

Vrouw – Wat doet u?

Hij voelt haar pols.

Man – Uw hand is koud. Niet zo gek als u net uit de koeling komt. Maar uw pols is normaal. Nee, u bent beslist geen geest.

Vrouw – Wat ben ik dan wel?

Man – Geen idee.

Vrouw – Als dit een echte wederopstanding is... dan is het een wonder.

Man – Achter een wonder zit meestal gewoon een verkeerde diagnose. Iemand is minder dood dan men dacht.

Vrouw – Ik weet niet of ik u helemaal volg...

Man – Misschien hebben ze u doodverklaard terwijl u dat niet was.

Vrouw – Gebeurt zoiets?

Man – Het zou niet moeten, maar ja, ik neem aan dat het weleens gebeurd is.

Vrouw – Dat verklaart niet waarom ik me niets herinner. Wat als ik gewoon gek ben?

Man – Of ik hallucineer.

Vrouw – U?

Man – Misschien verzin ik dit allemaal en gebeurt er in werkelijkheid helemaal niets. *(Een stilte.)* Knijp me eens.

Vrouw – Pardon?

Man – Knijp me! Als ik slaap, word ik wakker en is deze nachtmerrie voorbij.

Vrouw – Goed dan...

Ze knijpt hem.

Man – Au!

Vrouw – En?

Man – Blijkbaar is het geen nachtmerrie.

Vrouw – Of u droomt dat ik u knijp.

Man – Ja. Helaas is dat ook mogelijk. En u herinnert zich echt helemaal niets?

Vrouw – Nee...

Man – U kunt nog praten, dus er moet toch iets zijn. Doe moeite. Concentreer u. Wat is het eerste beeld dat bij u opkomt?

Ze concentreert zich.

Vrouw – Een taart.

Man – Een taart?

Vrouw – Een verjaardagstaart.

Man – Een verjaardag... die van u?

Vrouw – Ik denk het.

Man – Welke naam staat erop?

Ze concentreert zich opnieuw.

Vrouw – Christina! Gefeliciteerd, Christina!

Man – En u weet zeker dat het uw verjaardag is?

Vrouw – Ik denk het. Ik sta op het punt de kaarsjes uit te blazen.

Man – Hoeveel kaarsjes?

Ze sluit haar ogen om zich beter te concentreren.

Vrouw – Drie!

Man – Ah. Daar schieten we niet veel mee op.

Een stilte.

Vrouw – Misschien wordt er bij je dood automatisch een update uitgevoerd. Alles wordt gewist, zodat je als iemand anders opnieuw kunt beginnen. Als baby bijvoorbeeld.

Man – En bij u is de update vastgelopen? Een bug?

Vrouw – En in plaats van te reïncarneren, word ik opnieuw geboren in hetzelfde lichaam...

Man – Maar u herinnert zich nog wel uw leven tot uw derde jaar.

Stilte.

Vrouw – Weet u wie die vrouw is?

Man – Nummer 99? Ja, dat staat in het dossier. Maar het is vertrouwelijk.

Vrouw – Als ik het zelf ben...

Man – Daar hebt u een punt. Als u het bent, lijkt me dit geen schending van uw privacy. (*Hij gaat achter de computer zitten en typt.*) Even kijken... 96, 97, 98... daar is 99.

Vrouw – En?

Man – Ze heet inderdaad Christina. Christina Wagner.

Vrouw – Net als op de taart!

Man – Net als op de taart, ja.

Vrouw – Wat staat er nog meer? Misschien helpt dat mijn geheugen.

Hij kijkt opnieuw naar het scherm.

Man – Geboren in 1989... op 31 december.

Vrouw – Dan ben ik vandaag jarig!

Man – Gefeliciteerd, Christina. Sorry, ik heb geen taart in huis.

Vrouw – Wat nog meer?

Man – Beroep: psychotherapeut.

Vrouw – Psychotherapeut?

Man – Herinnert u zich dat ook niet?

Vrouw – Nee. En... ben ik getrouwd?

Man – Ja. Met ene Richard.

Vrouw – Richard Wagner...

Man – Zegt u dat iets?

Vrouw – Vaag...

Man – Overleden op... gisteren dus.

Vrouw – En waaraan ben ik gestorven?

Man – Doodsoorzaak: vergiftiging door medicijnen. Sectie aangevraagd.

Vrouw – Is er een foto?

Man – Ja... maar ik waarschuw u, het is geen fraai gezicht.

Vrouw – Zo'n slechte foto?

Man – Het is een foto na overlijden.

Vrouw – Laat toch maar zien.

Ze kijkt naar het computerscherm.

Man – Ik had u gewaarschuwd. Het is niet uw beste kant.

Vrouw – Nee, ik zie er inderdaad niet erg gezond uit.

Man – Uit ervaring kan ik u verzekeren: doden zien er zelden gezond uit.

Vrouw – Misschien moeten we mijn familie waarschuwen. Mijn man...

Man – Ach, op een paar minuten komt het nu ook niet meer aan, toch? Het wordt hoe dan ook een schok.

Vrouw – Dat zeker.

Man – Ik weet niet of ik de verantwoordelijkheid kan nemen om uw familie te bellen. We moeten dit eerst controleren. Zeker weten dat we ons niet vergissen. Geen valse hoop geven. Kortom: uw wederopstanding moet eerst officieel worden vastgesteld.

Vrouw – Officieel vastgesteld? Zoals een wonder?

Man – De forensisch arts moet u opnieuw onderzoeken. En toegeven dat er een fout is gemaakt, dat u helemaal niet dood was. Maar u kent artsen... Eén ding vinden ze nog erger dan een verkeerde diagnose: toegeven dat het hun verkeerde diagnose was.

Vrouw – Dan moet u die arts bellen. Meteen!

Man – Helaas heb ik zijn privénummer niet. Ik heb vannacht dienst. Het is oudejaarsavond; hij staat vast ergens te feesten.

Vrouw – En er is niets geregeld voor noodgevallen?

Man – Spoedgevallen in een mortuarium zijn nogal zeldzaam.

Vrouw – Dan moeten we op z'n minst de politie bellen.

Man – Die denken dat het een slechte oudejaarsgrap is. Iedereen is dronken. Ik heb zelf verboden middelen gebruikt om te vergeten dat ik oud en nieuw met honderd lijken doorbreng. Ik laat me liever niet meteen testen.

Vrouw – Wat doen we dan?

Man – Nu we toch zover zijn, kunnen we net zo goed wachten tot morgenochtend. Mijn dienst eindigt om zes uur. Dan komt mijn collega en bekijken we samen wat we moeten doen.

Vrouw – Het spijt me dat ik u zoveel last bezorg.

Man – Het belangrijkste is dat u leeft. Maar als u inderdaad uit de dood bent teruggekomen, begint voor u de ellende nu pas.

Vrouw – Ik dacht dat uit die lade komen het moeilijkste deel was.

Man – Geloof me, dat was alleen het begin. Als je eenmaal doodverklaard bent en iedereen aan dat idee gewend is...

Vrouw – U hebt misschien gelijk.

Man – En dan heb ik het nog niet over de administratie. Als de gemeente eenmaal heeft besloten dat iemand dood is, krijg je dat niet zomaar teruggedraaid.

Vrouw – Misschien kan ik beter terug in mijn lade gaan liggen.

Man – Hoe voelt u zich?

Vrouw – Goed.

Man – Als u wilt kan ik u wel door een arts-assistent laten bekijken.

Vrouw – U bent toch verpleegkundige? U hebt me onderzocht.

Man – Ja, maar levende doden zijn niet bepaald mijn specialisme.

Ze kijkt om zich heen.

Vrouw – Dus hier werkt u.

Man – Ja.

Vrouw – En... komt iedereen in dit mortuarium terecht?

Man – Nee. Normaal gaat iemand naar een uitvaartcentrum. Als u hier ligt, is dat omdat uw dood verdacht of onduidelijk is.

Vrouw – Verdacht?

Man – De omstandigheden zijn niet duidelijk. Zelfmoord... of moord.

Vrouw – Denkt u dat iemand me vergiftigd kan hebben?

Man – Dat moet het onderzoek uitwijzen. Na de sectie.

Vrouw – De sectie?

Man – In uw geval zal die natuurlijk niet doorgaan.

Vrouw – Wie zou mij willen vermoorden?

Man – Tja...

Vrouw – Mijn man?

Man – Daarom moet u twee keer nadenken voordat we hem bellen. Stel dat juist hij u hier komt ophalen...

Vrouw – Waarom zou mijn man mij willen vermoorden?

Man – Er zijn redenen genoeg om je partner om zeep te willen helpen.

Vrouw – U spreekt niet uit ervaring, hoop ik. Bent u getrouwd?

Man – Nee.

Vrouw – Met zo'n kijk op het huwelijk begrijp ik waarom.

Man – Het is ook nog helemaal niet zeker dat u vermoord bent. En als het moord is, hoeft uw man niet de dader te zijn.

Vrouw – Zelfmoord dan? Maar waarom?

Man – Wie zal het zeggen.

Vrouw – U gaat zeker zeggen dat er ook redenen genoeg zijn om zelfmoord te plegen. U bent niet erg optimistisch aangelegd.

Man – Met mijn werk ga je vanzelf nogal zwart tegen het leven aankijken.

Vrouw – Zelfs in een mortuarium zijn er blijkbaar aangename verrassingen. Kijk maar naar mij.

Man – U lijkt mij juist nogal optimistisch. Dan kunnen we zelfmoord waarschijnlijk uitsluiten.

Vrouw – Dus dan toch moord...

Man – U moet toch ergens herinneringen aan hebben?

Vrouw – Alleen heel vage indrukken. Af en toe flitsen. Het gevoel dat mijn geest boven mijn eigen lichaam zweeft...

Man – Wauw. Ik bedoelde eigenlijk herinneringen aan uw leven. Dit klinkt meteen als een bijna-doodervaring. Al lijkt het eerlijk gezegd nogal op hoe ik me voel na een joint.

Vrouw – Ik herinner me in elk geval geen oude man met een witte baard bij de hemelpoort.

Man – En uw laatste momenten? Vlak voor uw dood?

Vrouw – Niets.

Man – Als het moord was, zou dat de politie kunnen helpen.

Vrouw – Het komt inderdaad niet vaak voor dat het slachtoffer zelf als getuige kan worden gehoord.

Man – Jammer. Dat zou heel wat cold cases oplossen.

Vrouw – Helaas herinner ik me niets van mijn dood. En eigenlijk ook nauwelijks iets van mijn leven. Vreemd genoeg herinner ik me mijn geboorte beter. Ik zie mezelf nog in een couveuse.

Man – Tenzij u ook weet welke naam op het armbandje stond, hebben we daar weinig aan.

Vrouw – Nee, helaas. En ik was pas drie dagen oud. Ik kon nog niet lezen.

Stilte.

Man – U kunt er altijd nog een boek over schrijven.

Vrouw – Een boek?

Man – Over uw reis naar het hiernamaals.

Vrouw – Ik zei toch dat het alleen maar vage indrukken zijn.

Man – Dan verzint u er wat bij. Voor minder worden hele boeken geschreven. Mensen vullen vierhonderd pagina's met hoe ze vijf kilo zijn afgevallen dankzij een wonderdieet. Met een bijna-doodervaring hebt u gegarandeerd een bestseller.

Vrouw – Denkt u?

Man – Of een toneelstuk.

Een stilte.

Vrouw – Ik trek dit niet meer. Ik ga hier weg.

Ze wil vertrekken. Hij houdt haar tegen.

Man – Wacht.

Vrouw – Ik heb meer dan een dag in een lade gelegen. Ik stik hier. Wilt u me echt verbieden even naar buiten te gaan?

Man – Verbieden niet. Afraden wel.

Vrouw – En als dit maar tijdelijk is? Misschien ben ik een soort Assepoester, maar dan als zombie. Ik heb verlof tot middernacht, en bij de twaalfde klokslag verdwijn ik weer in het niets. Definitief deze keer. Dan ga ik tot die tijd liever naar een feest dan in het mortuarium te blijven. Het is oudejaarsavond, overal wordt feestgevierd. Er is vast wel ergens een feestje waar ik zonder uitnodiging binnenkom.

Man – In een lijkwade?

Vrouw – Er zijn ook verkleedfeesten.

Man – Wederopstandingen zijn zeldzaam, akkoord. Maar niets zegt dat die van u tijdelijk is.

Vrouw – Zelfs Jezus bleef na zijn opstanding maar veertig dagen. Dan zal een gewone sterveling als ik wel helemaal weinig krediet hebben. Laat me langs.

Ze wil weggaan. Hij houdt haar opnieuw tegen.

Man – Wees verstandig. U bent officieel dood. Juridisch bestaat u niet meer. U hebt geen rechten, geen geldige papieren, niets. U bent als een pasgeborene die nog niet bij de gemeente is aangegeven.

Vrouw – Een pasgeborene?

Man – Stel dat we op de kraamafdeling waren en ik verloskundige was. Dan liet ik een baby toch ook niet de straat op voordat de ouders aangifte van de geboorte hadden gedaan?

Vrouw – Een baby...? Ik raak u een beetje kwijt.

Man – Als u nu naar buiten gaat, hebt u geen enkele bescherming.

Vrouw – Wat kan me gebeuren? Dat ik nog een keer doodga?

Man – U weet niets meer, u hebt geen geld en geen papieren. U bent een makkelijke prooi. Als iemand u vermoordt, is het administratief bijna alsof er niets gebeurd is. U bent immers al dood. Uw overlijdensakte ligt hier.

Vrouw – Aan de andere kant: als ik niet meer besta, kan ik doen wat ik wil. Een bank beroven... of iemand vermoorden. Misschien begin ik met u.

Man – Laten we het niet zover laten komen. Als u echt weg wilt, houd ik u niet tegen.

Vrouw – Ik maak maar een grapje.

Man – Kijk. Je kunt dus dood zijn en toch je gevoel voor humor behouden.

Vrouw – Voor zover ik weet heb ik nog nooit iemand vermoord. Ik ga daar nu ik dood ben niet ineens mee beginnen.

Man – Blijf alstublieft bij me.

Vrouw – Goed dan. Ik wil u niet nog meer problemen bezorgen.

Man – Dank u. Echt, dat stelt me gerust.

Een stilte.

Vrouw – Toch heb ik het gevoel dat er nog iets anders meespeelt. U lijkt wel erg bezorgd dat een van uw bewoners wegloopt. Zeg niet dat u nu al aan me gehecht bent.

Man – Als er morgenochtend een lichaam ontbreekt, moet ik uitleggen waar het gebleven is. En het wordt lastig om te zeggen dat het lijk op eigen benen de stad in is gegaan om oud en nieuw te vieren. Voor je het weet word ik verdacht van het laten verdwijnen van een lichaam. Of erger.

Vrouw – Wie steelt er nou een lijk?

Man – Dat is echt gebeurd. Wist u dat het lichaam van Charlie Chaplin enkele maanden na zijn dood is gestolen?

Vrouw – Waarom?

Man – Om losgeld van zijn weduwe te eisen.

Vrouw – Ik ben geen beroemdheid. Niemand zou betalen om mij levend terug te krijgen. Laat staan mijn lichaam.

Ze gaat zitten.

Man – Geniet nog even van uw dood. Niet iedereen krijgt zo'n ervaring cadeau.

Een stilte.

Vrouw – Maar wordt iedereen eigenlijk wel blij van mijn wederopstanding?

Man – Er zijn vast veel mensen die van u houden. Behalve misschien uw man.

Vrouw – Ik weet het niet. Ik herinner me niets. Misschien was ik een enorme trut. Of een monster. Als iemand me wilde vermoorden, had ik het misschien verdiend.

Man – Tja... wie weet.

Vrouw – Of ik laat een flinke erfenis achter. Of een levensverzekering waar iemand nu heel gelukkig van wordt.

Man – Of uw familie heeft het verlies al verwerkt... en nieuwe plannen gemaakt.

Vrouw – Dank u. U weet echt hoe u iemand opbeurt.

Man – Hoe dan ook moeten we een beslissing nemen. De sectie staat voor morgenochtend gepland.

Vrouw – Ja. Ik kan moeilijk eeuwig dood blijven.

Man – Dat is een zin waarvan ik nooit gedacht had dat ik hem hier zou horen.

Vrouw – Ach, u hebt gelijk. Het is oudejaarsavond. Iedereen is aan het feesten. Mijn wederopstanding kan best tot volgend jaar wachten.

Stilte.

Man – En als dit allemaal een misverstand is? Als u nooit dood bent geweest?

Vrouw – Dan blijft lade 99 nog steeds leeg.

Man – Misschien is daar ook een administratieve fout gemaakt. Iemand heeft het lichaam alvast opgehaald voor de uitvaart en vergeten dat te registreren. Onze gasten zijn hier tenslotte maar op doorreis. Twee of drie nachten en dan verhuizen ze definitief naar hun laatste adres.

Vrouw – U vergeet dat ik Christina heet. Net als die overleden vrouw.

Man – Dat kan toeval zijn.

Vrouw – Dat zou wel héél toevallig zijn.

Man – Bovendien weten we niet eens zeker of u echt Christina heet. We hebben alleen die vage herinnering aan een verjaardagstaart. Dat is niet veel.

Vrouw – En de foto?

Man – Een foto van een overledene... Daarop is het soms lastig iemand te herkennen. U moest eens weten hoeveel mensen hier komen om hun partner te identificeren en dan zeggen dat ze hem of haar niet herkennen.

Vrouw – Goed. Stel dat ik niet Christina Wagner ben, de vrouw van Richard Wagner. Wie ben ik dan wel? En waar kom ik vandaan?

Man – Misschien bent u ontsnapt uit de psychiatrische afdeling.

Vrouw – Denkt u dat ik gek ben?

Man – U hebt in elk geval geheugenverlies.

Vrouw – Ja, misschien.

Stilte.

Man – Of ik ben gek.

Vrouw – U?

Man – En in mijn gekte heb ik dit hele verhaal verzonnen. Werken in een mortuarium gaat op den duur ook in je hoofd zitten.

Vrouw – Maar ik ben er toch echt.

Man – Dan zijn we allebei gek.

Vrouw – Wie weet.

Man – We zijn uit de psychiatrie ontsnapt en per ongeluk in het mortuarium beland.

Vrouw – Hoe zouden we hier dan gekomen zijn?

Man – Gewoon met de lift. We zitten in een ziekenhuis. De psychiatrie is boven, het mortuarium in de kelder.

Vrouw – Weten we eigenlijk wel zeker dat dit echt een mortuarium is?

Man – Er hangt toch een bord.

Vrouw – En als dat allemaal onderdeel is van onze gezamenlijke waanzin?

Man – Het wordt me nu wel erg ingewikkeld.

Vrouw – Die overleden Christina was psychotherapeut, zei u toch?

Man – Dat stond volgens mij in haar dossier.

Vrouw – Misschien ben ik dan uw psychotherapeut.

Man – Een psychotherapeut die zelf gek is?

Vrouw – Om zo'n beroep te kiezen moet er sowieso iets loszitten.

Man – Een gek met een gestoorde therapeut die bovendien dood is. Ja, nu wordt alles ineens glashelder.

Vrouw – Ik weet niet of we gek wáren, maar zo worden we het wel.

De telefoon gaat. Hij neemt op.

Man – Mam... Ja, alles is goed. Nee, nog steeds rustig. Geen nieuwe binnenkomers tot nu toe. Eerder het tegenovergestelde... Uitgaande? Nee, ook niet. Nog niet tenminste. Vind je dat ik vreemd klink? Nee hoor, hier is absoluut niets bijzonders aan de hand. O ja, die jonge vrouw die daarnet opnam... Ja, Christina. Natuurlijk noem ik haar bij haar voornaam, hoe zou ik haar anders moeten noemen? Nee mam, ze is gewoon een collega. Ja, heel aardig natuurlijk, maar... Ik bel je later terug, goed? Veel plezier nog. Doei.

Hij hangt op.

Vrouw – U hebt niets gezegd?

Man – Wat moest ik zeggen? Ik vier oud en nieuw alleen met een aantrekkelijke vrouw... van wie ik vermoed dat ze misschien een zombie is.

Vrouw – Een aantrekkelijke vrouw...?

Man – Ik zou mijn moeder al niet snel voorstellen aan een vrouw die ik in een café heb opgepikt, laat staan aan iemand die ik in een mortuariumlade heb gevonden. Maar u maakte een uitstekende indruk. Maak u geen illusies: ze doet alles voor kleinkinderen. Zelfs mij koppelen aan een zombie.

Vrouw – Dus u bent een verstokte vrijgezel.

Man – Volgens mijn moeder word ik straks nog een oude vrijgezel.

Vrouw – Waarom bent u nooit getrouwd?

Man – Geen idee. Waarschijnlijk heb ik de juiste persoon nooit ontmoet. Tot vandaag...

Vrouw – Tot vandaag?

Een geladen stilte. Ze voelen zich duidelijk tot elkaar aangetrokken.

Man – Dit is echt niet verstandig.

Vrouw – Nee. En wat zou uw moeder ervan zeggen?

Man – Ik zou u graag meenemen naar mijn familie om samen oud en nieuw te vieren, maar ik heb dienst.

Een stilte.

Vrouw – Hebt u de spullen van die vrouw?

Man – Haar spullen?

Vrouw – Als uw klanten hier binnenkomen, dragen ze toch nog hun kleren? Iemand moet ze uitkleden.

Man – Ja, natuurlijk.

Vrouw – Hebt u mij uitgekleeft?

Man – Ik... weet het niet meer. Volgens mij zou ik me dat wel herinneren.

Vrouw – Maar haar spullen moeten hier ergens zijn. Of mijn spullen, als ik haar ben.

Man – Ja.

Vrouw – Als ik mijn persoonlijke bezittingen zie, komt mijn geheugen misschien terug. En dan kan ik me in elk geval aankleden.

Man – Natuurlijk.

Vrouw – Nou?

Man – Ik ga kijken wat ik kan vinden.

Hij gaat weg. Alleen achtergebleven pakt ze de spiegel weer en bekijkt zichzelf.

Vrouw – Ik zie er toch niet zó slecht uit... voor iemand die gisteren is overleden.

Ze doet haar haar goed. Hij komt terug met wat kleding en een tas.

Man – Dit zijn de spullen van Christina Wagner.

Vrouw – Dank u. *(Een beetje verlegen.)* Vindt u het goed als ik me aankleed?

Man – Gaat uw gang.

Met een handige beweging trekt ze het laken van zich af en houdt het voor zich.

Vrouw – Wilt u het laken vasthouden en uw ogen dichtdoen?

Man – Als ik mijn ogen dichtdoe, heeft dat laken eigenlijk weinig nut.

Vrouw – Dat is waar. Maar stel dat er iemand binnenkomt.

Man – Goed punt.

Vrouw – En ik weet niet waarom, maar ik heb het gevoel dat we bekeken worden. U niet?

Man – Jawel. Nog een gevolg van onze gezamenlijke waanzin, waarschijnlijk.

Hij houdt het laken voor haar. Ze kleedt zich aan met de kleren die hij heeft meegenomen.

Vrouw – U mag kijken.

Aangekleed ziet ze er nog aantrekkelijker uit dan in het laken. Hij is zichtbaar onder de indruk.

Man – O... ja. Zo ziet u er een stuk minder uit als een geest.

Vrouw – Deze kleren passen perfect. Ze moeten wel van mij zijn.

Man – Ja...

Ze loopt een paar passen.

Vrouw – Er was ook een tas, toch?

Hij geeft haar de tas.

Man – Hier.

Ze kijkt erin en haalt er een mobiele telefoon uit.

Vrouw – Zelfs een telefoon. Hier moeten die dingen voortdurend afgaan.

Man – Meestal zetten we ze in de vliegtuigstand.

De telefoon gaat.

Vrouw – Deze blijkbaar niet. *(Uit reflex neemt ze op.)* Christina Wagner, waarmee kan ik u helpen?

Man – Ik zou ophangen.

Ze beëindigt het gesprek en legt de telefoon op het bureau.

Vrouw – U hebt gelijk. Dat is voorlopig beter.

Man – Waarschijnlijk iemand die u een gelukkig nieuwjaar wil wensen.

Vrouw – Die heeft de rouwkaart nog niet ontvangen.

Man – U bent pas sinds gisteren dood.

Ze kijkt verder in de tas, vindt een lippenstift en doet wat op.

Vrouw – Staat deze kleur me?

Man – Heel goed. U krijgt er iets meer...

Vrouw – Leven van?

Man – Iets vrouwelijker.

Vrouw – Blijft een vrouw die sterft eigenlijk vrouwelijk?

Man – Dat klinkt als een regel uit een oud liedje.

Vrouw – Blijkbaar ken ik oude liedjes. Maar vooral heb ik het gevoel dat ik die opmerking al eens eerder heb gehoord.

Man – Welke opmerking?

Vrouw – Dat het uit een oud liedje komt.

Man – O ja?

Vrouw – Nu weet ik het weer. In een ander stuk van dezelfde schrijver.

Man – Een ander stuk?

Vrouw – Blijkbaar herhaalt hij zichzelf graag.

Man – Als u over een ander stuk praat... bedoelt u dan dat wij hier samen een toneelstuk aan het spelen zijn?

Vrouw – Dat is toch ook een serieuze mogelijkheid?

Man – Het zou in elk geval een hoop verklaren.

Vrouw – Op het toneel komen doden tenslotte veel vaker weer tot leven.

Een stilte.

Man – Grappig. Ik had u niet als liefhebber van oude liedjes ingeschat.

Vrouw – Waarom? Zie ik eruit alsof ik in een museum thuishoor?

Man – Helemaal niet. U bent er juist nogal jong voor.

Vrouw – Hoe oud zou u me schatten?

Man – Ik heb uw geboortedatum op de overlijdensakte gezien. Maar ik had u zonder meer tien jaar jonger geschat.

Vrouw – Dat is heel galant.

Man – U ziet er in elk geval prachtig uit... voor iemand die dood is.

Ze is even van haar stuk.

Vrouw – U ziet er zelf ook niet slecht uit... voor iemand die tussen de lijken werkt.

Man – Als we dan toch in die sfeer blijven: u ziet er behoorlijk springlevend uit.

Vrouw – Dat brengt ons misschien op gevaarlijk terrein, vindt u niet?

Een moment van aarzeling. De aantrekkingskracht tussen hen wordt steeds duidelijker. Buiten klinken feestgeluiden: vuurwerk, toeters, stemmen.

Man – Het is bijna middernacht.

Vrouw – Dan alvast gelukkig nieuwjaar.

Man – Voor u ook.

Vrouw – Wat zullen we elkaar wensen?

Man – Geen idee...

Vrouw – We kunnen elkaar in elk geval een nieuwjaarszoen geven.

Man – Vooruit dan.

Ze willen elkaar de gebruikelijke nieuwjaarszoenen op de wang geven, maar eindigen in een lange kus op de mond. Ze laten elkaar los, allebei verlegen.

Vrouw – Sorry. Echt, pardon.

Man – Nee, ik. Ik weet niet wat me bezielde.

Vrouw – Eros en Thanatos... liefde en dood. Tegenpolen trekken elkaar aan.

Man – U klinkt alsof u er verstand van hebt. Misschien bent u toch echt psychotherapeut.

Vrouw – Als ik uw psychotherapeut ben, is het niet zo vreemd dat u verliefd op me wordt.

Man – Echt?

Vrouw – Mensen worden voortdurend verliefd op hun therapeut. Dat heet overdracht.

Een stilte.

Man – Ik vraag me af hoe dit afloopt.

Vrouw – Goed... als het een komedie is. Maar als het een tragedie is...

Man – Dan gaat u terug naar waar u vandaan kwam en blijf ik hier alleen. En morgen is alles vervlogen met de dampen van oud en nieuw, alsof het een droom was.

Vrouw – Misschien is het alleen een tijdelijke storing door de overgang naar het nieuwe jaar.

Man – En na deze omhelzing verdwijnt u ineens. Precies bij de twaalfde klokslag, zoals u zei.

De klok slaat twaalf. Ze staan allebei roerloos.

Vrouw – Het is na middernacht. En ik ben er nog.

Man – En nog steeds in leven.

Vrouw – Ik ben bang.

Man – Ik ook.

Vrouw – Nu ben ik pas echt bang om dood te gaan. Omdat ik bang ben u kwijt te raken.

Man – Als dit een droom is, wil ik nooit meer wakker worden.

Vrouw – En als dit waanzin is, blijf ik liever gek.

Man – Dit is volkomen onverstandig. Ik kan niet verliefd op u worden. Zelfs als u niet dood bent, bent u getrouwd. Dat is nog erger.

Vrouw – Aan de andere kant: mijn man is al weduwnaar. Dat maakt het administratief een stuk eenvoudiger.

Man – Denkt u?

Vrouw – Wat doen we nu?

Man – Mijn moeder heeft eten voor me klaargemaakt voor oudejaarsavond.

Vrouw – Ik heb niet veel honger.

Man – Ik ook niet. Maar we kunnen wel champagne drinken.

Hij haalt een fles tevoorschijn, ontkurkt die en schenkt twee glazen in. Hij geeft haar er één.

Vrouw – Dank u.

Man – Op het leven.

Vrouw – Op de liefde.

Ze klinken en drinken. De mobiele telefoon van Christina Wagner gaat opnieuw. Ze kijken elkaar radeloos aan. De telefoon houdt op.

Man – We kunnen niet eeuwig doen alsof er niets aan de hand is.

Vrouw – Nu ik u gevonden heb, wil ik u niet kwijt.

Man – Als we ooit iets met ons tweeën willen officialiseren, moeten we eerst uw wederopstanding officieel maken.

De telefoon gaat opnieuw. Ze kijkt op het scherm.

Vrouw – Hij is het.

Man – Richard Wagner...

Vrouw – Hoe zal hij reageren als hij hoort dat hij geen weduwnaar meer is?

Man – En dat u, nauwelijks terug uit de dood, al vreemdgaat met een medewerker van het mortuarium.

Vrouw – Waarom belt hij me eigenlijk als hij denkt dat ik dood ben?

Man – Om uw stem op de voicemail te horen?

Vrouw – Zo sentimenteel herinner ik me hem niet.

Man – Herinnert u zich dat, of denkt u het?

Vrouw – Mijn geheugen komt langzaam terug. Het zijn losse stukken. Alsof ik een puzzel probeer te leggen.

Man – Misschien belde hij u de eerste keer ook. Per ongeluk. Hij hoorde uw stem en weet nu dat u niet dood bent.

Een stilte. Ze staart voor zich uit en probeert zich iets te herinneren.

Vrouw – Nu weet ik het weer... (*Verstijfd.*) Hij heeft me vergiftigd.

Man – Maar waarom?

Vrouw – Ik zie mijn laatste momenten weer voor me. Een verschrikkelijke ruzie. Ik had net ontdekt dat mijn man al jaren, zonder dat ik het wist, aan het hoofd staat van een neonazistische splintergroep die een staatsgreep in Nederland voorbereidt.

Man – Een staatsgreep... Zo. Richard Wagner... Nu u het zegt, die naam komt me vaag bekend voor.

Vrouw – Ik heb een fortuin van mijn ouders geërfd. Volgens mij is dat vooral waarom hij met me trouwde. Met mijn geld financiert hij stiekem die hele bende neonazi's. Ik zei dat ik wilde scheiden en dat hij geen cent meer van me zou krijgen.

Man – En daar wilde hij natuurlijk niets van weten. Dus heeft hij u vermoord om uw vermogen te erven.

Vrouw – Ja. Onder bedreiging van een wapen dwong hij me die medicijnen te slikken, zodat het op zelfmoord zou lijken.

Man – Dan is hij gewapend en weet hij dat u hier bent. Waarschijnlijk is hij al onderweg om zijn werk af te maken.

Vrouw – Hij loopt geen enkel risico. Officieel ben ik al dood.

Man – Maak u geen zorgen. Ik ben er.

Vrouw – Wat gaat u doen als hij hier met een pistool binnenstormt? Misschien met zijn neonazivrienden van de Wagnergroep erbij.

Man – Om te beginnen bel ik de politie. Het wordt niet makkelijk om dit uit te leggen, maar ik kan het proberen. *(Hij kust haar zacht op de lippen.)* Blijf hier, goed? Ik ben zo terug.

Hij gaat weg. Ze blijft alleen achter, bezorgd. Opnieuw donder. Het licht flinkt. Bliksem. Ze typt haastig een boodschap op de computer. Het wordt donker en ze verdwijnt in de duisternis. Melodramatische muziek. Hij komt terug en ziet dat het licht uit is.

Man – Christina? De stoppen zijn weer doorgeslagen.

Hij verdwijnt even om de stroom weer in te schakelen. Het licht komt terug. Hij komt binnen en ziet haar niet.

Man – Christina?

Radeloos kijkt hij om zich heen. Dan ziet hij de boodschap op het scherm en leest.

Man – *(Lezend.)* Ik wacht boven op u... *(Tegen zichzelf.)* Boven?

Hij gaat opnieuw weg. Muziek van Wagner. Donder. Bliksem. Hij komt terug, volledig van de kaart. Hij snuift nog een lijntje coke en gaat zitten om tot zichzelf te komen. De telefoon gaat. Hij neemt op.

Man – Met de politie? Ja... ik ben degene die net gebeld heeft, maar misschien heb ik iets te snel alarm geslagen. Het spijt me vreselijk. Ik heb nummer 99 verward met nummer 66. Het kaartje was omgeklapt, begrijpt u? 66 ondersteboven is 99. En lade 66 hoorde vannacht leeg te zijn. Dat betekent dat al mijn gasten gewoon aanwezig zijn. En de rest... dat moet ik me hebben ingebeeld. Nee, echt, ik heb geen hallucinogene middelen gebruikt. U hoeft niet te komen. Echt niet. Dank u. En voor u ook een gelukkig nieuwjaar.

Hij gaat verslagen zitten.

Man – Ik moet echt stoppen met die coke. Ik begin dingen te zien.

Hij drinkt de laatste champagne uit de fles.

Man – Nou... als dit een voorteken is, ben ik voor het einde van het jaar getrouwd. *(Volkomen van de wereld.)* Ik moet ontspannen, anders haal ik het einde van het jaar zelf niet eens... Een geest. Waar haal ik het vandaan? Ik heb gewoon een bad trip gehad. Ik doe even mijn ogen dicht. Daarna gaat het vast beter.

Hij legt zijn hoofd op het bureau en valt in slaap.

Donker.

In het donker draait hij het bord « Mortuarium – Ontvangst » om en neemt opnieuw zijn slaaphouding aan.

Licht.

Op het bord staat nu: « Paradijs – Wachtkamer ».

Na een ogenblik verschijnt de vrouw aan de rand van de coulissen, nu in een witte jas.

Vrouw – Meneer? *(Hij reageert niet. Ze doet een stap naar voren en zegt harder:)*
Meneer!

Hij wordt wakker en kijkt verbaasd naar haar.

Man – Ja?

Vrouw – *(Met een vriendelijke glimlach.)* Welk nummer hebt u?

Hij kijkt naar het kaartje in zijn hand en leest.

Man – 99... *(Ze kijkt verbaasd. Hij draait het kaartje om.)* O nee, pardon... 66.

Vrouw – Dan bent u zo aan de beurt.

Hij staat aarzelend op en gaat met haar mee.

Donker.

Einde

De auteur

Jean-Pierre Martinez werd in 1955 geboren in Auvers-sur-Oise. Hij stond aanvankelijk op het podium als drummer in verschillende rockbands en werd daarna semioloog in de reclamewereld. Vervolgens werkte hij als scenarioschrijver voor televisie en keerde hij als toneelschrijver terug naar het theater. Hij schreef ongeveer honderd scenario's voor televisie en meer dan honderdtien komedies voor het toneel, waarvan sommige inmiddels klassiekers zijn geworden, zoals *Vrijdag de 13e* en *Strip Poker*.

Tegenwoordig behoort hij tot de meest gespeelde hedendaagse auteurs in Frankrijk en in Franstalige landen. Verschillende van zijn stukken, vertaald in het Spaans en het Engels, worden bovendien regelmatig opgevoerd in de Verenigde Staten en Latijns-Amerika.

Amateur- en professionele theatergezelschappen die op zoek zijn naar toneelstukken om op te voeren, kunnen de toneelstukken van Jean-Pierre Martinez gratis downloaden van zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Voor iedere openbare opvoering blijft voorafgaande toestemming van de SACD vereist (zie pagina 3: **Opvoeringsrechten**).

Alle toneelstukken van Jean-Pierre Martinez kunnen gratis worden gedownload
op zijn websites:

<https://jeanpierremartinez.net/en/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

<https://comediatheque.net/komedies-vertaald-in-het-nederlands/>

Deze tekst is beschermd door de wetten inzake intellectuele eigendom.

**Elke ongeoorloofde reproductie of namaak kan worden bestraft met een boete tot
300.000 euro en drie jaar gevangenisstraf.**

Avignon - September 2026

© La Comédiathèque - 978-2-38602-449-8